

gørelse afvises kun virkningsfuldt, i Fald den samlede Etats Repræsentanter, ikke i Fald blot Smaa-grupper, er medansvarlige for Beslutningen. Det har hidtil vist sig, at Repræsentanterne for de samlede Organisationer ikke er ængstelige for, efter loyal Forhandling, at tage Medansvar endogsaa for ret upopulære Afgørelser, og der findes ingen Anledning til at betvivle, at de samfundsmæssige Hensyn ogsaa i Fremtiden vil blive gjort gældende af de samlede Organisationer overfor opdukkende eller permanente Tjenestemandsproblemer. Men dersom der overhovedet skal kunne tænkes en Kautel imod Misbrug af Agitation med en almindelig raadende Misfornøjelse, vil i alt Fald Anerkendelse af samlede Organisationer — og dermed Medovertagelse af Ansvar — være langt at foretrække fremfor at lade Banen aaben for uansvarlig Agitation gennem Smaaorganisationer, som repræsenterer Særinteresser hos mindre Grupper, hvis Arbejde dog er af Betydning for Samfundets regelmæssige Drift, endsiige da for agiterende Enkeltmands uansvarlige Virksomhed.

Kommissionen har da i det store og hele fulgt Grundlaget fra Bekendtgørelsen af 4. Maj 1910, men har indskrænket sig til at foreslaa Hovedlinierne lovfæstede, medens Enkelthederne henvises til indbyrdes Drøftelse mellem paagældende Styrelse og Organisation. Udgangspunktet er, at der indenfor hver Etat højest anerkendes 2 Organisationer, 1 for hver af de to Hovedafdelinger, som tidligere benævnedes Funktionær- og Embedsstandsklasser, Guld- og Sølvsnore-

Klasser o. l., men som vel nu naturligt alene benævnes Afdeling I og Afdeling II eller lignende. En saadan Hovedorganisation kan godt bestaa af flere Foreninger i Forbund, men tilsammen skal de give Adgang til alle uden Undtagelse indenfor den paagældende Hovedafdeling, saa at deres Egenskab af Særorganisation for Særinteresser er udelukket; fremdeles maa den tilsammen rumme det overvejende Antal af den paagældende Hovedafdelings ansatte og give Mindretallene Adgang til Deltagelse i Forhandlingerne med Styrelsen. Anerkendte Etatsorganisationer kan atter slutte sig sammen i Centralorganisationer, som kan faa Anerkendelse som saadanne.

Princippet i Reglerne er da det, at visse Sager oversendes Organisationen til Drøftelse fra Styrelsens Side, visse andre indsendes til Styrelsen fra Organisationens Side, og begge Arter af Sager kan efter nærmere Regler, som fastsættes af Ministeren, efter forudgaaet Drøftelse med hver Organisation eller Gruppe af Organisationer for sig, forhandles baade skriftligt og mundtligt. I § 26 er optaget den for Told- og Trafiketatene gældende Regel, at en Forretningsfører, uden at være ansat i Etaten, kan deltage i Forhandlingerne.

Kommissionen finder Anledning til at bemærke, at ligesom Forhandlingsreglerne i de Etater, som allerede har Forhandlingsret, fastsættes efter en Drøftelse med Organisationerne, saaledes forudsættes det, at der forud for Fastsættelsen af saadanne Regler for andre Styrelsesgrene gaar en Drøftelse med de paagældende Personalere.

Forhandlingsreglerne af 4. Maj 1910.

Ministeriet for offentlige Arbejder, Finansministeriet og Indenrigsministeriet agter under Forhandling, der føres mellem Administrationerne og de inden for Statsbane-, Telegraf-, Told- og Postetaterne bestaaende Organisationer, at følge nedenstaaende Regler:

§ 1. De nedenanførte Forhandlingsregler kommer til Anvendelse overfor følgende Etatsorganisationer:

1. Dansk Jernbaneforbund, 2. Jernbaneforeningen, 3. Fællesrepræsentationen for Telegrafvæsenets 1. til 7. Lønningsklasse, 4. Dansk Telegrafforening, 5. Toldrørsbetjentforeningen og Foreningen af Bestillingsmænd paa Københavns Frilager i Forbund, 6. Den danske Toldetatsforening, 7. Postfunktionærernes Fællesorganisation og Landpostbudenes Centralorganisation i Forbund og 8. Dansk Post-